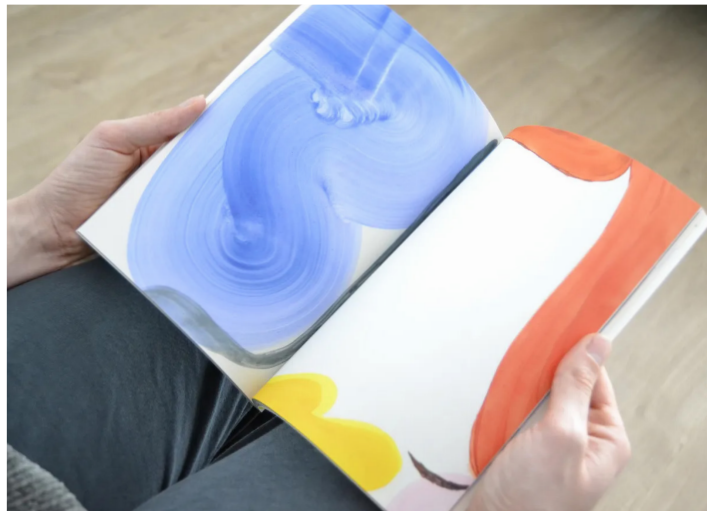

BRILLO EDITORIAL

SIGUI EL QUE SIGUI EL QUE VULGUI DIR

A CURA D'ANNA ROIGÉ
15.06.2025 – 05.10.2025
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ

Brillo 4: eco, eco, eco eco.
Elvira Amor. Brillo Editorial

Situant els afectes i les cures al centre de la metodologia, el 2022 es va crear Brillo, una petita editorial centrada en propostes artístiques contemporànies que tenen lloc en format llibre. Editem per generar possibilitats, per donar suport a projectes que trobin sentit i forma en aquesta estructura, i per fer-los circular. Brillo és un marc d'acció sobre el qual proposar, pensar... Cada artista crea un llibre i cada llibre és un *brillo*.

Brillo treballa amb dues col·leccions independents, tot i que permeables entre si: «Colección Brillo», amb una estructura estandarditzada i colleccionable, oferta a artistes per treballar-hi, i «Colección Tintineos», que sorgeix com a repositori de gestos lúdics i processos oberts, lligats al context històric basc, sense un format previ concret. Des de 2022, han realitzat deu publicacions.

Arran de la invitació del Centre de Documentació de La Panera, l'exposició «Sigui el que sigui el que vulgui dir» es pensa com un joc de traducció sensible i afectiva de la paraula i imatge *brillo*. És una acció que busca punts mitjans, connexions i fugues a partir del seu significat concret, per poder-ho enllaçar amb d'altres, en un exercici encadenat que no cerca concretar ni tancar el seu propi procés, sinó travessar les contradiccions i atraccions del mateix procés de traducció inherent a la tasca editorial.

Preservar la incandescència

Elia Maqueda

Conjugar imatge i paraula és una tasca que implica una certa destresa. No totes les imatges brillen. No totes les paraules llueixen. Hi ha unitats de significat que es fan opaques, que sonen esmorteïdes, que no arriben a assolir el grau d'incandescència necessari perquè el filament de tungstè faci la seva màgia. Però com es preserva la incandescència?

Fa molt, molt de temps (enteneu-ho en termes relatius, ja que una dècada pot ser un període llarg o breu, segons el punt de la línia temporal des del qual es miri; però aquesta és una convenció d'obertura de conte, i tot text és susceptible d'explicar una història), va néixer una criatura molt petita i, amb la intenció abstracta que no passés por quan els rajos de sol se n'anaven i s'apagaven els llums de casa, les criatures adultes que la sosteníem amb poca traça vam comprar —en una botiga de barri anomenada La Luz i regentada per dos germans amb una capacitat, diguem-ne, limitada per a la simpatia— un llumet que s'endolla a la paret i il·lumina un petit radi de fosc al seu voltant. Ara, més de (!!) tres mil dies després, encara funciona. Mai una bombeta ha durat tant temps. La llum és una mica dèbil, no llueix amb tanta força com aquells primers dies d'hivern, però els filaments encara s'entesten a encendre's per llançar aquell espurneig salvavides.

En realitat, un nadó no hauria de sentir por: a la caixa de ressonància que és l'úter no hi ha llum, no hi aguaiten monstres atàvics, tot és tebi i humit i fosc. Em pregunto per què i quan la fosc esdevé un agent amenaçador. Possiblement és una qüestió dimensional, d'espai obert i negre. Quan ens colem en un forat, encara que no hi hagi llum, podem arribar a sentir-nos fora de perill. No passa el mateix en una clariana d'un bosc amb el cel negre per damunt i tot d'aire i sons al voltant. També pot ser que sigui un sentiment que es crea de manera exògena; són els adults els que imposen la por preventiva als nens pels seus infinits terrors propis. Sigui com sigui, el cas és que una llum o fins i tot una resplendor lleu ajuden que es generi una certa esperança plàcida. Aquest fulgor s'assembla a aquest projecte editorial, i així se'ns presenta en aquesta exposició: com una llum sense obsolescència aparent i que funciona com a catalitzador de seguretat.

Per sort o per desgràcia, hi ha milions de persones fent bilions de coses que passen desapercebudes, i l'atenció polièdrica no ens permet veure-ho tot, no ens deixa aturar-nos a mirar. Ens calen lents d'augment, medicaments per a la concentració, teràpies per aprendre a mirar la bellesa. Aquestes lents d'augment de l'art poden i han d'encarnar-les les editorials i els curadors i els selectors de talent. De talents que criden i també de talents que només xiuxiuegen. Brillo aspira a ser un accent de color en una successió de parets blanques; un renill animal en una autopista aclaparada pel soroll blanc del trànsit; la recerca d'una esplendor oculta entre les capes d'informació que rebem cada mil·lisegon; un far diminut, potser, que ens orienti.

En els artefactes editorials que Brillo localitza, recull, prepara, impulsa i acompanya hi trobem una multitud d'arestes molt esmolades, però també d'altres més aviat romes, i cal estar disposats a passar-hi el dit per totes, sense por de cremar-nos els capcirons. Des de retrats d'amor generacional a tòtems que desafien l'energia sintètica, passant per fluids densos i sororitats salvavides, alens membranosos, ressonàncies semàntiques que es transformen, retalls dialèctics i lèxics (o dislèctics), vectors que podrien ser en un mur però que descansen sobre un paper, ànecs blaus, lluentons discrets.

Sempre he pensat que l'edició és un art que mereixeria un nom molt més estètic: editar implica una cura desmesurada, una vocació de perfecció objectual, un intent de plasmar el món en un grapat de fulls cosits que acaben materialitzant-se en un gest irrepetible. Res d'això no és senzill, i aconseguir transmetre una simplicitat aparent és un exercici de prestidigitació extrem. Ara que els mitjans de vegades s'entesten a mimetitzar les generacions més contemporànies amb les modes passatgeres, Brillo reivindica el paper de la garsa, el robatori conscient de llambrejos, el tedi dels acabats mats, una cleptomania artística i estètica que ens ajudi a transitar entre la repetició de tendències en cascada.

Brillo busca mantenir encès el filament de tungstè, ens convida a caminar pel filferro candent d'una bombeta molt antiga i alhora impossiblement jove. Encara que no necessàriament ens enlluerni. Ens anima a mirar una mica guerro per llegir a la llum de les darreres hores de la tarda. Aquesta exposició aspira a ser una lent de progressió afectiva i a ajudar-nos a mirar a la cara la incandescència.

Brillo 0: Brillar

Rocío Agudo i Miguel Alejos, 2022

Brillar és l'inici d'un projecte editorial. És l'intercanvi de correspondència dilatada en el temps; l'acció d'explicar coses, de compartir imatges i aproximar-se a experiències estètiques que es pensen per segon cop, en l'escriptura. És la intenció d'atrapar i definir una cosa que resplendeix i es mou, una forma que encara no es coneix del tot, que s'escapa i produeix un esdeveniment. «Brillo» és un instant treballant amb materials en què tot cobra sentit per esvair-se després; és una festa d'aniversari, una flor, una carretera, Lana del Rey o Rita Hayworth.

Brillo 1: Como veneno viscoso

Elisa Pardo Puch, 2023

Como veneno viscoso podria ser un conte líquid. Un fluid que recorre el cos i la memòria, que s'enganxa i empastifa com la bava d'un caragol aquest espai blanc. Elisa Pardo Puch s'endinsa en un procés d'inconsciència, una espècie d'entreson amb els ulls entretancats per transitar gairebé per un estat febril de figures ondulants i arrodonides, properes a una psicodèlia surrealista que es resisteix a concretar. Un malson, o un plaer, i la línia fina entre tots dos. Sensacions primigènies abans de ser intervingudes.

Brillo 2: 3518 Monster Cocks

David Mutiloa, 2024

Un gest arxivístic compulsiu, revelat a través de la recopilació de 3.518 fotografies extretes de plataformes virtuals, en les quals diferents subjectes es retraten comparant la mida del seu penis amb llaunes de begudes energètiques de la marca Monster Energy, serveix d'excusa per investigar al voltant d'alguns paràmetres que caracteritzen la construcció de la subjectivitat en la condició social contemporània.

Brillo 3: Tomar aire

Anna Irina Russell, 2024

Una respiració, elàstica i compartida. *Tomar aire* és també un desbordament, un espai on, a partir de materials tous i membranes inflables, explorar un procés específic de comunicació animal, en què aquests augmenten de volum o inflen una membrana per comunicar-se o protegir-se d'un perill, cosa que situa el cos en una posició de vulnerabilitat. A través d'aquests organismes elàstics, Anna Irina Russell obre un espai d'interacció i reflexió al voltant de les formes de comunicació, i qüestiona la percepció i els límits del cos.

L'acció que ocupa l'espai central del llibre, i que li dona títol, documenta d'una manera física, íntima, però en diferit, part de la trobada entre amiguis que va tenir lloc el desembre de 2023, en què, a través del joc i la construcció intuïtiva, generem un espai de respiració i conspiració compartida.

Brillo 4: eco, eco, eco, eco

Elvira Amor, 2024

Com en una cova buida, el més petit balbuceig es propaga, reverbera i colpeja l'ambient; una forma, a mesura que es troba amb altres, perd vigor i passa a ser en relació, generosa i permeada. I així, una vegada i una altra.

Eco, eco, eco, eco és un esquema i una reliscada, un conjunt d'exercicis i el que murmura en la seva trobada. Un material proposat per ser revisat i també un material que sorgeix de la seva pròpia revisió. Això és així ara, però podria ser d'una altra manera després. Com el rastre brillant i efímer d'una llengua l'ús de la qual és més sensitiu que semàntic, sobre aquest paper i les mans i els ulls que el sostenen.

Brillo 5: ghani, ghani

Nadia Barkate, 2025

Des de la familiaritat a l'extrañeza, aquesta col·lecció de poemes conté la possibilitat d'algú brotando fora de sí. O més bé, algo que es dispersa entre dos estats. En un món moribundo, la poesia de Barkate és algo més que un exercici de despreniment davant el sinsentit d'una vida mínimament vivible. És el hueco verbal que impulsa una força vital intangible.

Els poemes que conformen aquest llibre desplegan un estat diferent a aquell en el que començaran, un llenguatge que reconeix la proximitat del cotidià però que, al insistir, mostra la diferència de textures entre les seves paraules i en la seva relació amb el món.

Tintineos #1: Esto va de amor, mírame a los ojos chica

Maider Gonzalo Salceda, 2023

Esto va de amor, mírame a los ojos chica podria ser una frase enunciada abans que la intensitat s'acabi, una frase per dir «T'estimo ara, ja». És el que veiem, el que ens mira i el forat que queda entre tots dos.

Tintineos #2: Bravas Bravísimas

Jara Navarlaz Napal, 2023

Una òpera de Bad Gyal. Un grup d'amigues ballant en rotllana dins de la discoteca, fent torns per sortir al centre, per ser aplaudides. *Bravas Bravísimas* és amor i brillantor, que són gairebé el mateix. Dibuixos i text per pensar en les amigues gaudint i alegrar-se'n; imaginar-se un ball al teatre, un ballet en què participen les teves dives preferides, o qualsevol ritual d'aquest estil.

Tintineos #3: EL MOVIMIENTO DE UN LÁTIGO. PASAJERA, TRAMPA Y TRAMPERA

Mikel Ruiz Pejenaute, 2024

En un intent per delimitar un possible recorregut en el centelleig fugaç d'una fuetada contínua, potser amb la capacitat simbòlica de certs signes i amb les seves múltiples variants de significat, Mikel Ruiz Pejenaute genera aquest catàleg d'elements gràfics, dibuixos, caràcters alfanumèrics, lemes, eslògans i símbols que semblen apuntar cap a un significat o imaginari conegut, però que en la seva qualitat i atenció formal es converteixen en estructures obertes que poden ser ocupades per qualsevol altra cosa. Diguem que una mica, amb el que cadascú vulgui: formes que arriben ràpid i et colpegen, t'agraden i t'atrapen; i en aquest interès, lliguen o flirtegen amb tu.

Tintineos #4: Nunca, Leeré, Caso, Mejilla, Junto

Andrea Aguilera, 2025

Nunca, Leeré, Caso, Mejilla, Junto és un assaig formal que es pregunta com articular imatges pròpies i concretes però allunyades d'una lectura evident. Aquesta publicació seria una cosa semblant a una sala de muntatge on tallar un fotograma per enllaçar l'escena següent. Andrea Aguilera ho fa sense transició, amb la brusquedat del tall entre totes dues i prestant atenció a la dialèctica que sorgeix en enllaçar-les.

Així, es generen formes gairebé capicues, que et tornen a mostrar la imatge per continuar-hi pensant, cosa que evidencia que encara no es coneix del tot, que es resisteix a ser consumida.

ACTIVITATS VINCULADES

Aforament limitat.

Inscripció prèvia.
infolapanera@paeria.cat

JULIOL

10

21H

La Panera de Nit.

Visites comentades a les exposicions del segon
cicle expositiu de La Panera.

AGOST

7 I 28

21H

La Panera de Nit.

Visites comentades a les exposicions del segon
cicle expositiu de La Panera.

Exposició

Coordinació:
Antoni Jové i Anna Roigé
Muntatge:
Txus Montejano
Fotografies:
Jordi Rulló
Comunicació:
Isabel Lazaro
Atenció als visitants:
Joana Castillo
i Miquel Palomes

Centre d'Art La Panera

Direcció i Programes
públics:
Roser Sanjuan
Coordinació d'exposicions:
Antoni Jové
Centre de documentació:
Anna Roigé
Educació:
Helena Ayuso
Manteniment:
Carlos Mecerreyes

Horari

De dimarts a dissabte,
de 10 a 14 h
i de 17 a 19 h
Diumenges i festius,
d'11 a 14 h
Dilluns tancat

HO ORGANITZA

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida